

Богу. На небо-то така чувствува и така правятъ всички-ты: инакъ не можешь да идешь на небо-то.

И. Бойж ся, мамо, че съгрѣшихъ като ся грыжахъ твърдѣ много, какъ да могж азъ самъ да станж благополученъ, а твърдѣ малко да правѣж другы-ты благополучни.

М. Добрѣ, сынко: радувамъ ся, че ты начна да познавашъ това. Требува да ся трудишъ да си подобенъ Богу, да ся трудишъ съ всичкѣ-тѣ си силѣ, да считаши другы-ты за благополучни. Искамъ сега да ми дадешъ голѣмо вниманіе, понеже ще ти кажж єдинъ другъ способъ, споредъ който Богъ е много добрѣ къмъ тебе.

И. Съ благодареніе, мамо: що е то?

М. Видишъ ли тѣж книга? (Г-жа Анна зѣ единъ книга отъ трънезѣ-тѣ, и като ѹж турна на колѣна-та си, отвори ѹж).

И. Видѣх ѹж мамо.

М. Тая книга ся казува: Свято Писаніе, Тя е Божія книга, којко ни даде Той, и въ којко ны поучава за себе си, и що иска да правимъ та да сме благополучни въ тоя свѣтъ и въ другия-тъ вѣчно.

И. Той ли самъ ѹж написа, мамо?

М. Чрезъ негово-то повелѣніе ѹж написахъ нѣкои добры человѣци преди много години, и въ различни времена. Единъ написа единъ частъ, а другъ другъ. Ако не имъ казуваше Богъ що да пишатъ, то они не знаехъ, що да пишатъ. Той имъ каза иного вѣ-